

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/76/2019
Identifikačné číslo spisu: 2114012497
Dátum vydania rozhodnutia: 22.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2114012497.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného R. D. pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku konanom 22. apríla 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného R. D. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 24. mája 2016, sp. zn. 3To/22/2016, takto

rozhodol:

I. Uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/22/2019 z 24. mája 2016 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku,

porušený zákon

v ustanoveniach § 194 ods. 3 písm. a), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona

v neprospech obvineného R. D..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušuje uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/22/2016 z 24. mája 2016 a zrušuje aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikazuje Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku obvineného R. D., narodeného XX. C. XXXX v X., trvale bytom Y. XX/XX, P. - Y., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava n e b e r i e d o v ä z b y.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd" alebo súd prvého stupňa") z 8. marca 2016, sp. zn. 2T/162/2014 bol obvinený R. D. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") uznaný za vinného zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2, písm. a), písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom § 138 písm. d), § 139 ods.1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

- dňa 20. októbra 2014 v čase približne o 19.00 hod. v meste P., miestna časť Y., na ulici Y. vstúpil na pozemok rodinného domu č. XX, ktorého podielovými spoluvlastníkmi sú V. F., synovec obvineného, a G. F., rod. J., sestra obvineného, následne na dvore rodinného domu začal búchať na riadne uzamknuté vchodové dvere vedúce do izby V. F., pričom V. F. sa v tom čase nachádzal v izbe, obvinený R. D. začal vykrikovať na neho, že je „vyjebaný buzerant, aby otvoril dvere, lebo ich vylomí a rozbije a potom ho zbije a zabije", čo zopakoval niekoľkokrát, načo mu V. F. povedal, že mu neotvorí a nech ide preč a z obavy o svoje zdravie a život sa telefonicky snažil privolať políciu, načo obvinený R. D. začal silnejšie búchať a kopat' na dvere aj okno a súčasne opakoval svoje vyhrážky, následne sa mu podarilo rozbiť okno a vylomiť otvor na strednej časti vchodových dverí, cez ktoré sa dostal do vnútorných priestorov izby, kde začal po V. F. hádzať sklenenú misu, poháre a ďalšie veci, ktoré sa nachádzali v strede izby na stole, opakovane sa mu vyhrážal zabitím a chytil do ruky kuchynský nôž zo stolíka s dĺžkou čepele cca 20 cm, v tom okamihu V. F. z obavy o svoj život z bytu vybehol na ulicu, pričom obvinený R. D. bol následne v ten istý deň v čase o 20.10 hod. zadržaný príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ Hlohovec, čím uvedeným konaním spôsobil V. F. škodu na majetku v celkovej výške 40 eur zranenia neutrpel žiadne.

Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h), písm. m), § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň obvinenému okresný súd uložil povinnosť nahradiť poškodenému V. F. škodu vo výške 40 eur s tým, že poškodeného V. F. podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody, odkázal na občianske súdne konanie. Obvinenému napokon súd prvého stupňa uložil podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona aj ochranné liečenie protialkoholické ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd" alebo „odvolací súd") uznesením z 24. mája 2016, sp. zn. 3To/22/2016, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený R. D. vo svoj prospech v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Veroniky Štrbovej, advokátky so sídlom v Trnave, Športová 12, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený v podanom dovolaní namietal, že v prípravnom konaní a v konaní pred okresným súdom boli zamietnuté jeho návrhy na vykonanie dokazovania, a to výsluchom svedkov H. D., jeho brata, G. D., jeho matky, ako aj návrhy na vykonanie dôkazov za účelom preverenia dôveryhodnosti výpovede poškodeného V. F. (ďalej tiež „poškodený"). Obvinený sa nestotožnil s odôvodnením zamietnutia jeho návrhov na výsluch svedkov okresným súdom založenom na skutočnosti, že spomínaní svedkovia neboli priamo prítomní pri páchaní skutku. V tejto súvislosti poukazyval na výsluch príslušníka policajného zboru, ktorý tiež nebol prítomný na mieste a v čase páchania skutku, napriek tomu v konaní vypovedal ako svedok. Obvinený sa taktiež nestotožnil so záverom okresného súdu spočívajúcim v tom, že nemal žiadnu, a to čo i len najmenšiu pochybnosť o hodnovernosti výpovede poškodeného V. F. a opätovne namietal, že dôveryhodnosť poškodeného nebola v základnom trestnom konaní skúmaná. Orgánom činným v trestnom konaní a obom súdom (tak okresnému, ako aj krajskému) dovolateľ ďalej vytýkal, že „vedome" nevykonali dokazovanie skúmaním daktyloskopických

stôp na noži zaistenom na mieste činu, v dôsledku čoho, podľa názoru obvineného, nebola jeho vina nepochybne preukázaná. V tejto súvislosti poukázal na závery vyslovené v nepublikovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/79/2014 z 28. januára 2016. Podľa názoru dovolateľa bezdôvodným zamietnutím jeho návrhov na doplnenie dokazovania, súdy (tak okresný, ako aj krajský) porušili nielen zásadným spôsobom jeho právo na obhajobu, ale aj zásadu rovnakého postavenia strán trestného konania.

V podanom dovolaní obvinený ďalej namietal, že jeho právo na obhajobu bolo v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zásadným spôsobom porušené taktiež tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Konkrétne krajskému súdu vytýkal, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nedostatočne vysporiadal s námietkami obhajoby proti správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu v dôsledku nevykonania obhajobou navrhovaných dôkazov a v dôsledku neskúmania daktyloskopických stôp na noži zaistenom na mieste činu. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia, taktiež nedostatočne, podľa názoru obvineného, zaoberal námietkami obhajoby proti hodnovernosti výpovede poškodeného V. F., ako aj námietkami proti právnomu posúdeniu skutku ako trestného činu porušovania domovej slobody spáchaného na blízkej osobe. Na podporu svojej argumentácie obvinený poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený poukázal na výsluch svedka - poškodeného V. F. na hlavnom pojednávaní konanom 26. novembra 2015. Uvedenému svedkovi bola, podľa názoru dovolateľa, prokurátorom položená sugestívna otázka, či obvinený mal nožik, čo obhajkyňa aj namietala, okresný súd sa však k tejto námietke vôbec nevyjadril, ale čítal zápisnicu o výpovedi poškodeného z prípravného konania. Rozpory vo výpovediach dotknutého svedka boli nedostatočne odstraňované. Obvinený okresnému súdu taktiež vytýkal, že nezisťoval dôvod „zmeny“ výpovede poškodeného a napriek pochybnostiam o pravdivosti svedka nevykonan žiaden iný dôkaz. Ako nezákonne vykonaný dôkaz v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený označil aj fotodokumentáciu z miesta činu. Jej nezákonnosť videl v skutočnosti, že bola vyhotovená políciou až potom čo poškodený na mieste činu upratal (odstránil črepiny), čo potvrdil aj svojou výpoveďou. Uvedená skutočnosť má, podľa názoru dovolateľa, za následok nezákonnosť fotodokumentácie z miesta činu a jej nepoužiteľnosť v Trestnom konaní.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal, že mu nebolo preukázané spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania za použitia noža, teda závažnejším spôsobom konania - so zbraňou. V tejto súvislosti ešte opätovne namietal, že zo spomínaného noža, ktorý mal držať v ruke, neboli odobraté daktyloskopické odtlačky, orgány činné v trestnom konaní a ani súd znalecké skúmanie v tomto smere ako nepochybný dôkaz nevykonali, preto nejednoznačné preukázanie vyššie uvedenej okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby mali súdy nižšieho stupňa (okresný a krajský súd) vyhodnotiť v pochybnostiach v jeho prospech. Dovolateľ ďalej vyčítal okresnému súdu, že pri uznaní jeho viny zo spáchania trestného činu nebezpečného vyhrážania aj závažnejším spôsobom, teda so zbraňou, vychádzal len z výpovedí svedka poškodeného V. F., prednesených v prípravnom konaní 22. októbra 2014 a na hlavnom pojednávaní 26. novembra 2015, ktoré však obvinený nepovažoval za dôveryhodné s ohľadom na rozpory medzi nimi a na skutočnosť, že poškodený bol užívateľom omamných látok.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, videl obvinený aj v tom, že okresný a aj krajský súd nesprávne právne posúdili zistený skutok, pokiaľ ustálili, že sa zločinu porušovania domovej slobody dopustil nielen vo vzťahu k poškodenému V. F., ale aj vo vzťahu k chránenej osobe - blízkej osobe [§ 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 127 ods. 4 Trestného zákona], a to jeho nevlastnej sestre G. F. z dôvodu, že je spoluvlastníčkou rodinného domu, v ktorom došlo ku skutku. V tejto súvislosti obvinený uviedol, že spomínaný rodinný dom je pozdĺžneho tvaru, ktorý je tvorený viacerými samostatne užívanými priestormi (izbami), ktoré nie sú navzájom prepojené, pričom jednotlivé izby v dome majú aj vlastný vstup z dvora. V danom prípade v rámci rodinného domu súpisné číslo XX jeden priestor s vlastným vstupom užívala G. F., ktorá sa nikdy

necítila byť poškodenou a iný, samostatný priestor (izbu) s vlastným vstupom, užíval poškodený V. F., pričom obvinenému je kladené za vinu, že neoprávnené vstúpil iba do priestoru užívaného V. F., ktorý nie je vo vzťahu k obvinenému takzvanou blízkou osobou v zmysle § 127 ods. 4 Trestného zákona. Vzhľadom na vyššie uvedené mali okresný a krajský súd, podľa názoru obvineného, správne právne posúdiť jeho konanie, len ako porušovanie domovej slobody (obydlia) poškodeného V. F. a nie ako porušovanie domovej slobody blízkej osoby G. F. podľa § 194 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spojitosti s § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 4 Trestného zákona z dôvodu, že je spoluvlastníčkou rodinného domu súpisné číslo XX. Obvinený v tejto súvislosti ešte namietal, že objektom trestného činu porušovania domovej slobody je faktický užívací vzťah ku konkrétnemu obydlíu, pričom vyjadril názor, že spoluvlastníctvo nehnuteľnosti (obydlia) automaticky nepredznamenáva porušovanie domovej slobody v prípade neoprávneného vstupu do takéhoto obydlia. Vychádzanie z vlastníckych vzťahov pri predmetnom trestnom čine je, podľa názoru obvineného, bezvýznamné. Na podporu svojich tvrdení poukázal dovolateľ v tomto smere na ustálenú súdnu prax, konkrétne rozhodnutie publikované pod číslom R 8/1990.

V podstate na podklade vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvody dovolania opierajú, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec obvineného v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava, ktorý uviedol, že s dôvodmi a tvrdeniami uvádzanými v dovolaní obvineného sa nemožno stotožniť a má jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností za to, že okresný a krajský súd rozhodli zákonne a na podklade riadne zisteného skutkového stavu na základe zákonne zabezpečených a vykonaných dôkazov. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj "najvyšší súd") ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného R. D. vo vzťahu k namietanej okolnosti spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku je opodstatnené, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený R. D. bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2, písm. a) a písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom § 138 písm. a) Trestného zákona. S takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného uznesenia, v plnom rozsahu stotožnil.

Podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona sa zločinu porušovania domovej slobody dopustí ten, kto neoprávnene vnikne do obydlika iného alebo tam neoprávnene zotrva (odsek 1), spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania [odsek 2 písm. a)], prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu [odsek 2 písm. b)] a voči chránenej osobe [odsek 3 písm. a)].

Podľa § 138 písm. d) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu okrem iného aj násilím.

Podľa § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 127 ods. 4 Trestného zákona chránenou osobou sa rozumie blízka osoba - okrem iného aj súrodenec.

Objektom vyššie uvedeného trestného činu je domová sloboda garantovaná článkom 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého plynie, že obydlie každého človeka je nedotknuteľné a nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Nadväzujúc na vyššie uvedené podľa dlhoročnej ustálenej súdnej praxe týmto ustanovením je chránený akýkoľvek oprávnený užívateľ obydlika (teda ten, kto v ňom býva), pritom je nepodstatné, či je jeho vlastníkom, nájomcom, držiteľom, užívateľom, rozhodujúce je, že v dobe činu obydlie oprávnene užíval, proti komukoľvek, kto toto právo (užívať obydlie) nemá, v krajnom prípade aj proti vlastníkovi [primerane rozhodnutia publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslami R 30/1965, R 51/1973, R 1/1980, R 11/1997].

Podľa § 122 ods. 5 Trestného zákona trestný čin je spáchaný v obydli, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich, ak sú ako súčasť obydlika uzavreté.

Podľa ustálenej súdnej praxe sa obydliom okrem domu, bytu rozumie aj napríklad záhradkárska chatka, ak poskytuje svojmu užívateľovi určité súkromie a možnosti odpočinku, hotelová izba, či izba v internáte (primerane napríklad rozhodnutia publikované v Zbierke pod číslami R 36/1988, R 8/1990).

Na tomto mieste, s ohľadom na vyššie uvedené, je nutné obvinenému prisvedčiť, že len samotná existencia vlastníckeho práva k obydliu nepredznamenáva automaticky bez ďalšieho, že nedovolené vstúpenie do takéhoto obydlika bude predstavovať porušenie domovej slobody vlastníka. Vlastník obydlika totiž nemusí byť zároveň jeho oprávneným užívateľom, a to napríklad, keď obydlie prenajme inému, alebo keď sa viacerí spoluvlastníci obydlika tvorením viacerými uzavretými priestormi dohodnú na

reálnom rozdelení jeho užívania po častiach.

Zo skutku uvedeného v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, plynie, že izba, nedovoleným vstupom do ktorej sa obvinený dopustil trestného čin porušovania domovej slobody, má samostatný vchod z dvora, patrí poškodenému V. F. a v čase spáchania skutku bol v spomínanej izbe len poškodený. Z uvedeného skutku nijakým spôsobom nevyplýva, že by dotknutú izbu bola oprávnená užívať aj sestra obvineného G. F., ktorá sa v čase spáchania skutku v izbe nenachádzala. Uvedené len zo skutočnosti, že ide o spoluvlastníčku domu ako celku, spoľahlivo neplynie. Naopak z formulácie dotknutého skutku „...následne na dvore rodinného domu začal búchať na riadne uzamknuté vchodové dvere do izby V. F., pričom V. F. sa v tom čase nachádzal v izbe ...“ plynie, že izbu bol oprávnený užívať len poškodený, pritom opak s ohľadom na jednu zo základných zásad trestného práva „v pochybnostiach v prospech obvineného“ nie je možné z takto formulovaného skutku vyvodíť.

Vzhľadom na to, že citované ustanovenie § 194 Trestného zákona chráni oprávneného užívateľa, a to bez ohľadu na to, či je alebo nie je vlastníkom obydľia, bez spoľahlivého záveru vyjadreného v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, že G. F., ako spoluvlastníčka domu, bola zároveň aj oprávnenou užívateľkou spomínanej samostatnej izby, pre záver o naplnení skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody aj vo vzťahu k nej, ako blízkej osoby, nestačí.

Preto okresný súd nepostupoval správne, keď konanie obvineného ustálené v takzvanej skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa právne posúdil aj podľa § 194 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. A nesprávne postupoval aj krajský súd, keď s takýmto právnym posúdením konania obvineného (skutku) sa stotožnil, tento nedostatok nenapravil a odvolanie obvineného postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Vzhľadom na to, že okresný súd zistený skutok z vyššie rozvedených dôvodov nesprávne právne posúdil a krajský súd sa s takýmto právnym posúdením dotknutého skutku stotožnil, tento nedostatok nenapravil, jeho postupom došlo k porušeniu zákona, a to § 194 ods. 3 písm. a), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona a k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V novom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného a jeho konanie pojaté do skutku uvedeného v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu opätovne právne posúdiť pri súčasnej viazanosti odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku.

Na tomto mieste považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že v dovolacom konaní sa prieskumná právomoc najvyššieho súdu obmedzuje na vecné vymedzenie dovolateľom uplatneného dovolacieho dôvodu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 51/2014), teda na konkrétne dovolateľom vymedzené chyby napadnutého rozhodnutia alebo konania predchádzajúceho tomuto rozhodnutiu.

Napriek tomu nad rámec uvedeného, vzhľadom na to, že v úvode označené uznesenie krajského súdu bolo týmto rozhodnutím najvyššieho súdu zrušené práve z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia ustáleného skutku, ktorý v novom konaní bude musieť krajský súd opätovne právne posúdiť, považuje najvyšší súd za potrebné upozorniť aj na nasledovné skutočnosti.

Oba sudy (tak okresný, ako aj krajský) nepostupovali správne, keď konanie obvineného pojaté do skutku právne posúdili súčasne podľa § 194 ods. 2 písm. a) a aj písm. b) Trestného zákona.

Podľa ustálenej súdnej praxe trestný čin porušovania domovej slobody v ustanovení § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona predpokladá taký spôsob prekonania prekážky, ktorej účelom je zabránenie vniknutiu do obydľia, ktorý nenaplnia znaky vlámania podľa § 122 ods. 4 Trestného zákona. Ak forma prekonania prekážky, ktorá bráni vniknutiu do obydľia, je subsumovateľná pod pojem „vlámanie“ podľa §

122 ods. 4 Trestného zákona, ide o trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, to jest spáchanie činu závažnejším spôsobom konania (vlámanie - § 138 písm. e) Trestného zákona) - rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 11/2015.

Podľa § 122 ods. 4 Trestného zákona trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel' vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou.

Zo skutku ustáleného v takzvanej skutkovej vete v úvode označeného rozsudku okresného súdu, s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, plynie, že obvinený prekonal zabezpečovaciu prekážku, teda dvere - použitím sily vylomil otvor na strednej časti vchodových dverí, cez ktoré sa dostal do vnútorných priestorov izby. Nepochybne teda trestný čin porušovania domovej slobody spáchal vlámaním. To znamená, že konanie obvineného pojaté do vyššie uvedeného skutku bolo potrebné správne právne s ohľadom na vyššie uvedenú ustálenú súdnu prax posúdiť len podľa ustanovenia § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 138 písm. e) Trestného zákona, nie aj podľa odseku 2 písm. b) § 194 Trestného zákona.

Vzhľadom ale na to, že obvinený v ním podanom dovolaní na vyššie uvedenú skutočnosť konkrétne vecne nepoukázal, nemohla byť podkladom pre zrušenie v úvode označeného uznesenia krajského súdu.

Ďalšie námietky dovolateľa nepovažoval najvyšší súd za opodstatnené.

Vô vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený ešte namietal, že mu nebolo preukázané použitie noža, a preto oba sudy (tak okresný, ako aj krajský) postupovali nesprávne, keď jeho konanie posúdili aj ako prečin nebezpečného vyhrážania so zbraňou podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona.

Ako to už bolo vyššie uvedené predtým citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Zo skutku, tak ako ho súd prvého stupňa ustálil jednoznačne plynie, že obvinený „opakovane sa mu (poškodenému) vyhrážal zabitím a chytil do ruky kuchynský nôž zo stolíka s dĺžkou čepele cca 20 cm...". Z takto formulovaného skutku je nepochybne zrejmé, že prečinu nebezpečného vyhrážania sa obvinený dopustil s nožom, teda so zbraňou, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť [§ 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku].

Navyše z ustáleného skutku plynie, že obvinený pri páchaní prečinu nebezpečného vyhrážania použil nielen nôž, ale aj iné veci ako sklenú misu a poháre („... začal po V. F. hádzať sklenú misu, poháre a ďalšie veci ..."), prítom v zmysle § 122 ods. 3 Trestného zákona sa zbraňou rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva niečo iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším. Vzhľadom na to, že aj pohárom alebo sklenenou misou je možné urobiť útok proti telu človeka dôraznejším, obvinený sa nepochybne dopustil prečinu nebezpečného vyhrážania so zbraňou už tým, že po poškodenom hádzal sklenú misu a poháre, ktorých použitie pri čine ani dovolateľ nespochybnil.

Námietkami obvineného týkajúcimi sa spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania so zbraňou teda dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je dôvodom na podanie dovolania [citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Zákon však pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku).

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 7/2011).

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať.

Naplnenie naposledy označeného dovolacieho dôvodu videl obvinený v tom, že súdy (tak okresný, ako aj krajský) nevyhoveli jeho návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov H. D., jeho brata, G. D., jeho matky, ako aj návrhu na vykonanie dôkazov za účelom preverenia dôveryhodnosti výpovede poškodeného V. F..

Okresný súd vyššie uvedené návrhy obvineného na doplnenie dokazovania uznesením podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní konanom 8. marca 2016 odmietol z dôvodu, že obvineným navrhovaní svedkovia neboli priamymi svedkami a ich výsluch nemôže zmeniť dôkaznú situáciu v prejednávanej veci (strana 12 rozsudku okresného súdu). Vo vzťahu k namietanej dôveryhodnosti poškodeného súd prvého stupňa uviedol (strana 12 rozsudku), že nedôveryhodnosť namietaného svedka v konaní preukázaná nebola, okresný súd nemal žiadnu, a to čo i len najmenšiu pochybnosť o hodnovernosti jeho výpovede.

Z vyššie uvedeného, ale aj z celého kontextu rozhodnutia (primerane v tomto smere rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 45/2018, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 436/2019) plynie, že súd prvého stupňa považoval skutkový stav za spoľahlivo preukázaný najmä výpoveďami

poškodeného V. F., svedkov G. F. a F. F. a zaistením vecí použitej pri čine - noža, pričom nepovažoval za potrebné vypočúvať ďalších obvineným navrhnutých svedkov, ktorí by nemohli už zistenú dôkaznú situáciu s ohľadom na jej presvedčivosť zmeniť, keď navyše ani neboli priamymi svedkami preukazovanej udalosti. Vzhľadom na to, že výpoveď poškodeného je podporená aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi - už vyššie spomínanými svedeckými výpoveďami, ale aj zaistením noža, ktorý obvinený pri skutku použil, okresný súd dôvod, pre ktorý by nemal poškodenému veriť nezistil, a preto nepovažoval za potrebné dokazovanie v tomto smere doplniť. Len samotná skutočnosť, že poškodený bol užívateľom omamných látok, nedôveryhodnosť jeho tvrdení nespôsobuje. Zo zápisníc o jeho výpovedi žiadnym spôsobom nevyplýva, že by pri výsluchoch bol pod vplyvom spomínaných látok. Takúto skutočnosť vypočúvajúce osoby nepostrehli a ani z obsahu a kontextu zápisníc o dotknutých úkonoch nevyplýva, že by jeho výpoveď bola nezrozumiteľná, obsahujúca na prvý pohľad zjavne nelogickosti, nezmysly a podobne, čo by o ovplyvnení svedka omamnými, či inými obdobnými látkami mohlo svedčiť.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými dôkaznými návrhmi obvineného zaoberal, procesne naň reagoval a pred meritórnym rozhodnutím, teda pred vyhlásením v úvode tohto rozhodnutia označeného rozsudku, ich odmietol, pričom krajský súd sa s jeho postupom, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia (strana 3 a 4), stotožnil. Zároveň v dôvodoch spomínaného rozsudku, ako je to vyššie uvedené, okresný súd vysvetlil, prečo dotknuté návrhy na doplnenie dokazovania odmietol, pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy okresného súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnu, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. (Primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom R 7/2011).

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) prípadne aj i) Trestného poriadku obvinený vyčítal obom súdom (tak okresnému, ako aj krajskému), že zo zaisteného noža neboli sňaté daktyloskopické stopy, pritom dokazovanie v tomto smere by bez akýchkoľvek pochybností preukázalo, či dovolateľ držal v ruke nôž alebo nie.

Na tomto mieste sa žiada v prvom rade uviesť, že obvinený v priebehu celého trestného konania vykonať tento dôkaz nenavrhol. Orgány činné v trestnom konaní a súdy (tak okresný, ako aj krajský) dospeli k záveru, ako to už bolo uvedené, že skutkový stav je vyššie naznačenými dôkazmi (poškodený uviedol, že obvinený nôž použil, pri ohliadke miesta činu bol tento predmet zaistený, na hlavnom pojednávaní poškodený použitý nôž popísal a po predložení zaisteného noža ho opoznal) spoľahlivo, bez rozumných a dôvodných pochybností preukázaný, a preto nepovažovali za potrebné dôkaz skúmaním daktyloskopických stôp na noži vykonať. Pritom ako to už bolo vyššie naznačené námietky týkajúce sa rozsahu a obsahu úvahy orgánov činných v trestnom konaní a súdov o voľbe a rozsahu použitých dôkazných prostriedkov, ktorými považujú skutkový stav za spoľahlivo preukázaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) ale ani písm. i) Trestného poriadku nenapĺňajú a najvyšší súd ani nie je oprávnený v rámci dovolacieho konania tieto úvahy preskúmať. Spomínané dovolacie dôvody teda len nespokojnosť obvineného s rozsahom dokazovania vykonaného v jeho trestnej veci nenapĺňa.

Dovolateľ ďalej v nadväznosti na vyššie uvedené namietať hodnotenie dôkazov oboma súdmi (tak okresného, ako aj krajského) v tom smere, že bez vykonaného dokazovania skúmaním daktyloskopických stôp mali súdy aplikovať už spomínanú zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“ a uzavrieť, že nôž pri skutku, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, nepoužil.

Nad rámec už uvedeného najvyšší súd už len dodáva, že nespokojnosť obvineného len s hodnotením vykonaného dokazovania žiaden dovolací dôvod, a to ani podľa § 371 ods. 1 písm. c), ale ani písm. i) Trestného poriadku nenapĺňa.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený ešte

námietal, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože dotknutý súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami obhajoby proti správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu v dôsledku nevykonania obhajobou navrhovaných dôkazov a v dôsledku neskúmania daktyloskopických stôp na noži zaistenom na mieste činu a nevysporiadal sa ani s námietkami obhajoby proti hodnovernosti výpovede poškodeného V. F..

V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoV/8/2016, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 83/2009, II. ÚS 230/2019).

Napriek tomu nad rámec uvedeného považuje najvyšší súd za vhodné už len doložiť, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, to jest s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia ESLP Georiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutia ESLP Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/06, sp. zn. III. ÚS 155/2018).

S ohľadom na uvedené, aj podľa názoru najvyššieho súdu, oba súdy (tak okresný, ako aj krajský) zrozumiteľne, ako to už bolo vyššie uvedené, vysvetlili o aké dôkazy svoje rozhodnutie opreli, prečo nevyhoveli návrhom obhajoby na vykonanie ďalšieho dokazovania a či už z výslovných dôvodov alebo celej koncepcie rozhodnutí okresného a krajského súdu je zrejmé, že nimi uvedenými dôkazmi považovali zistený skutkový stav za spoľahlivo, bez rozumných a dôvodných pochybností preukázaný, a preto ďalšie dôkazy nevykonávali.

Ani námietka obvineného týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnila.

V súvislosti s dovolacím dôvodom vyplývajúcim z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený námietal nezákonnosť vylúchu poškodeného na hlavnom pojednávaní a vykonanie ohliadky miesta činu tak, ako je to vyššie rozvedené.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenámietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že okolnosti ohliadky miesta činu a výsluchu poškodeného na hlavnom pojednávaní konanom súdom prvého stupňa 26. novembra 2015 boli obvinenému známe už v pôvodnom konaní, no tieto skutočnosti ani v konaní pred odvolacím súdom nenamietal, preto tieto námietky v dovolacom konaní vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku nebolo možné úspešne použiť.

Obvinený, ktorému v dovolacom konaní namietané okolnosti sú známe už v pôvodnom konaní a napriek tomu ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, v rámci ktorého by ich bolo možné napraviť, neuplatní, dáva týmto jednoznačne najavo, že ich nepovažuje za spôsobilé zásadným spôsobom zmeniť jeho postavenie, či spôsobiť mu zásadnú ujmu na jeho právach. Pritom dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 57/2007).

Vyššie uvedenými námietkami preto dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku naplnený nebol.

Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu sa vec dostala do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého, ako to už bolo vyššie uvedené bude krajský súd povinný opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie bolo podané len v prospech obvineného R. D., a preto bude krajský súd v ďalšom konaní limitovaný zásadou zákazu reformatio in peius v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku.

Vzhľadom na to, že obvinený v čase rozhodovania najvyššieho súdu vykonával trest odňatia slobody uložený mu vyššie označenými rozhodnutiami okresného a krajského súdu, bol najvyšší súd v zmysle § 380 ods. 2 Trestného poriadku povinný po zrušení spomínaného uznesenia krajského súdu rozhodnúť o (ne)vzatí obvineného do väzby.

A aj keď s ohľadom na skutočnosť, že obvinený aj po zrušení dotknutého uznesenia krajského súdu je naďalej dôvodne trestne stíhaný, pretože je dôvodne podozrivý zo spáchania žalovaného skutku, ktorý nepochybne trestnými činmi je (najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu „len“ z dôvodu potreby príliehavejšieho právneho posúdenia konania obvineného, nie preto, že by o trestný čin v jeho konaní nešlo) a s ohľadom na predchádzajúcu trestnú minulosť by bolo možné konštatovať u obvineného existenciu obavy z pokračovania v páchaní stíhanej trestnej činnosti, vzhľadom na potrebu posúdenia konania obvineného v novom konaní podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (nie aj podľa odseku 3), za ktorý ako prísnejšie trestný čin je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere maximálne päť rokov a vzhľadom na už vykonaný trest a vykonanú väzbu v prejednávanej veci by ďalšia väzba predstavovala neprimerané obmedzenie osobnej slobody obvineného vo vzťahu k výške trestu, ktorý mu hrozí. Preto najvyšší súd rozhodol, že obvineného do väzby neberie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.